

Arrest

nr. 137 783 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MICHIELSEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz (Iran). Sinds 18/4/1378 (Perzische kalender, dit is 9/7/1999 in de Gregoriaanse kalender), de dag waarop de Iraanse ordediensten met geweld studentenprotesten de kop hebben ingedrukt, nam u aan de jaarlijkse demonstraties deel om de gebeurtenissen van die dag te herdenken. Van 25/3/1388 (15/6/2009) tot 30/3/1388 (20/6/2009) nam u deel aan de protesten van de Groene Beweging volgend op de verkiezingen van 24/3/1388 (14/6/2009). U nam vervolgens nog op 18/4/1389 (9/7/2010) en op 18/4/1390 (9/7/2011) deel aan de herdenkingsdemonstraties in Shiraz. Bij deze laatste

betoging namen ook demonstranten van de Groene Beweging deel. De betogers werden af en toe aangevallen door de politie, die betogers sloeg en arresteerde. Toen u op 18/4/1390 (9/7/2011) mee betogde, stopte op een gegeven moment een auto met vier agenten van de ordediensten die u wilden arresteren. U wist te vluchten, maar werd uiteindelijk toch ingerekend. De agenten sloegen u, maar u bleef opruiende slogans roepen. Twee soldaten namen u mee in de auto van de antidemonstratie-eenheid, waarna u een uur later samen met andere betogers naar de gevangenis van Adelabad in Shiraz werd gebracht. U werd er een uur buiten de gevangenis vastgehouden waarna er foto's en vingerafdrukken van u werden genomen. Vervolgens werd u samen met een veertigtal anderen in een quarantaineruimte opgesloten. De volgende morgen werden alle gevangenen ter ondervraging één voor één meegenomen. Ook u werd in de afdeling Arshad ondervraagd, waarbij u werd geslagen en u voortdurend werd gevraagd tot welke groepering of partij u behoorde en of u contact had met het buitenland. U moest ook namen opschrijven van uw vrienden en van diegenen met wie u ging betogen. Aangezien u dit niet deed, werd u geslagen. Uw ondervragers vroegen u tevens of u deel uitmaakte van de Groene Beweging. U ontkende deze beweringen en werd opnieuw geslagen op uw hoofd en in uw geslachtsdelen. Uw ondervragers zeiden u tevens dat u zou berecht worden met de beschuldiging dat u een ongelovige bent. U verbleef tien dagen in quarantaine en werd dagelijks een tweetal uur ondervraagd. U kreeg fysieke mishandelingen en erge beledigingen. Na tien dagen - u werd ondertussen ziek door de slagen in uw geslachtsdelen - werd u overgebracht naar afdeling 10 van de gevangenis van Adelabad, waar u tussen andere misdadigers werd geplaatst, die u voortdurend pestten. U bleef in totaal 66 dagen in de gevangenis, waarna u vervolgens in de zesde maand van 1390 (augustus/september 2011) naar de rechtbank van Atlesi werd gebracht waar u uw vader en advocaat zag. U gaat ervan uit dat uw vader via zijn vrienden te weten kwam dat u in de gevangenis zat. De rechter vroeg u een document te ondertekenen, waarna u terug naar de gevangenis werd gebracht, vanwaar u diezelfde dag nog werd vrijgelaten. Voor uw voorwaardelijke vrijlating werd een borg van 55 miljoen neergelegd. U wist echter dat u nog zou opgeroepen worden aangezien er nog geen vonnis was geveld in uw zaak en dat u nog zou meegenomen worden voor een verdere behandeling. Ongeveer een week na uw vrijlating, op 3/7/1390 (25/9/2011), nam uw advocaat contact op met uw vader en zei dat u zich binnen de week moest melden bij het Ettelaat (Ministerie van Informatie) in Shiraz. Uw advocaat zei tegen uw vader dat u moest opletten aangezien u riskeerde gestraft te worden door het Ettelaat, alsook dat u vijf jaar gevangenisstraf kon krijgen via de rechtbank. U besloot daarom Iran te verlaten en verliet Shiraz op 10/7/1390 (2.10.2011) en ging met de auto via Sero (Iran) en Van (Turkije) naar Adirne (Turkije). Vandaar kwam u met de vrachtwagen naar België, waar u op 18 oktober 2011 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België vernam u van uw tante dat het Ettelaat nog steeds naar uw ouders gaat om te vragen waar u zich bevindt. Bij een terugkeer naar Iran vreest u opnieuw gearresteerd en ondervraagd te worden. Tevens vreest u omdat u in het buitenland verbleef van andere zaken, zoals spionage en samenwerking met het buitenland, beschuldigd te worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een kopie van een duplicaat van uw shenasnameh neer. U legde tevens volgende originele documenten neer: uw voorlopige identiteitskaart; uw militaire kaart; uw attest en rapport van uw secundaire school; een foto genomen nadat u uit de gevangenis kwam; een CD-rom met gesprekken die u had met het thuisfront en een filmpje waarin de openbare aanklager op een conferentie verklaart dat diegenen die deelnamen aan de protesten van 1388 (2009) nog steeds vervolgd zullen worden en medische documenten van het ziekenhuis in Turnhout waaruit blijkt dat u wegens een liesbreuk geopereerd bent geweest.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst kunnen er vragen gesteld worden bij uw beweerde deelnames aan menige betogingen in Iran. U verklaarde sinds 18/4/1378 (9/7/1999) elk jaar tot aan uw vertrek aan alle demonstraties te hebben deelgenomen (CGVS I, p. 12). U legde geen enkel (begin van) bewijs neer van uw jarenlange deelnames aan betogingen in Shiraz. Voorts dient gewezen te worden op enkele lacunes in uw kennis over de betogingen waaraan u zou deelgenomen hebben van 25/3/1388 (15/6/2009) tot 30/3/1388 (20/6/2009). Gevraagd of u op de hoogte bent van opmerkelijke gebeurtenissen tijdens de betoging op 25/3/1388 (15/6/2009) in Shiraz haalde u enkel de aanval van de politie-eenheden op demonstranten aan en dat een meisje met een matrak op de grond werd geslagen (CGVS II, p. 6 en p. 7). U kon echter niets vertellen over Hossein Akhtarzand die van op de derde verdieping van een gebouw door de ordetroepen naar beneden werd gegooid en aldus om het leven kwam. U stelde tevens dat Neda Agha-Soltan omkwam tijdens de betogingen van 25/3/1388 (15/6/2009) (CGVS II, p. 9 en p. 10). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Neda neergeschoten werd op 30/3/1388 (20/6/2009). U verklaarde verder te hebben deelgenomen aan de betogingen op 18/4/1389 (9/7/2010) en op 18/4/1390 (9/7/2011) ter nagedachtenis van de studentenprotesten van

18/4/1378 (9/7/1999) (CGVS I, p. 14). U kon echter niet aangeven waartegen de studenten op 18/4/1378 (9/7/1999) protesteerden. Gevraagd waarom er betoogd werd, stelde u dat studenten activiteiten hadden ontwikkeld nadat hen door Khatami vrijheid was beloofd. Overheidseenheden zijn toen studentenslaapzalen binnengevallen en gooiden studenten naar beneden (CGVS II, p. 9). Verder gevraagd naar de precieze reden waarom studenten toen op straat zijn gekomen, antwoordde u dat dit een plotse reactie was, en dat de studenten gewoon zijn aangevallen. U kon echter geen concrete reden aangeven (CGVS II, p. 19). Gepeild naar wat u bedoelt met Khatami die vrijheid beloofde, kwam u niet verder dan te stellen dat de studenten door Khatami nu vrijer hun mening konden geven (CGVS II, p. 19). Uit informatie blijkt dat de studenten op straat waren gekomen nadat de reformistische krant Salam van overheidswege werd gesloten. Dat u deze specifieke reden niet kan aangeven, haalt uw geloofwaardigheid omtrent uw deelname aan de jaarlijkse betogingen om deze gebeurtenissen te herdenken naar beneden. U kunnen zich aldus vragen gesteld worden bij uw beweerd politiek activisme in Iran. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat, indien uw verklaringen sinds de studentenprotesten van 18/4/1378 (9/7/1999) aan alle betogingen in Shiraz te hebben deelgenomen naar waarheid mogen worden geschat, u tijdens/door uw deelnames aan deze vroegere betogingen geen concrete problemen met de Iraanse autoriteiten heeft gekend.

U verklaarde Iran verlaten te hebben omdat u vreesde verder vervolgd te worden na uw deelname aan de betoging van 18/4/1390 (9/7/2011). U werd op voormelde betoging gearresteerd en 66 dagen in detentie geplaatst, waarna u onder neerlegging van een borg voorwaardelijk vrijkwam (CGVS I, p. 17-25). Er dienen echter enkele tegenstrijdigheden opgemerkt te worden tussen uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal en die afgelegd tijdens uw tweede interview aangaande uw onderhoud met de rechter nadat u 66 dagen in de gevangenis zat. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat u tijdens uw onderhoud met de rechter geen enkel document heeft moeten ondertekenen (CGVS I, p. 23). Tijdens uw tweede interview verklaarde u echter dat de rechter u opdroeg bij hem te komen en een document te ondertekenen (CGVS II, p. 13-17). U verklaarde tijdens uw eerste interview tevens dat de rechter uit uw dossier las en dat hij tegen uw advocaat zei dat u voorlopig op borg vrij was (CGVS I, p. 23). Tijdens uw tweede interview stelde u echter dat de rechter niets tegen u zei (CGVS II, p. 16). Gevraagd of de rechter iets zei over uw dossier, zei u dat hij misschien iets aan uw advocaat heeft gezegd (CGVS II, p. 16). Ook nadien bevestigde u nog dat de rechter niets tegen u zei (CGVS II, p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u zei dat de rechter uit uw dossier las, zei u dat de rechter geen dossier las van u, dat hij geen dossier heeft en dit misschien verkeerd is genoteerd (CGVS II, p. 17). Een loutere ontkenning van uw eerdere bewering is echter geen afdoende antwoord. Voorts legde u geen enkel (begin van) bewijs neer waaruit blijkt dat u effectief op borg bent vrijgekomen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat wanneer de borg bepaald wordt hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt, hetgeen getekend wordt door alle partijen: de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Er blijkt tevens dat de drie genoemde partijen een kopie van dit ondertekende document kunnen bekomen en dat op de eigendomsakte een specifieke vermelding komt te staan dat de eigendom werd ingebracht als borg. Uw verklaarde tijdens uw eerste interview dat het heel moeilijk en gevaarlijk is om uw familie te contacteren om documenten te laten overmaken (CGVS I, p. 7). Er dient echter vastgesteld te worden dat u er wel in slaagde andere documenten ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas over te maken (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede interview verklaarde u dat de echtgenoot van uw tante zei dat uw vader geen documenten had om te geven omdat de eigendom in beslag was genomen en de akte daarom dus was afgenomen (CGVS II, p. 2). Opgemerkt dat de eigendomsakte in het bezit blijft van de eigenaar, antwoordde u dat u zelf niet rechtstreeks met uw vader heeft gesproken en dat u hoorde dat uw vader zei dat hij zulke documenten niet heeft (CGVS II, p. 2). Aangezien uit bovenstaande informatie blijkt dat het wel mogelijk is documenten aangaande de borgstelling over te maken is dit geen afdoende motivering.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u zich na uw vertrek uit Iran (oktober 2011) tot uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (februari 2014) niet meer bij uw netwerk informeerde over uw zaak. U verklaarde dat dit gevaarlijk voor hen kon zijn (CGVS I, p. 6, p. 7 en p. 26). Er dient echter vastgesteld te worden dat u er wel in slaagde contact op te nemen met de echtgenoot van uw tante om documenten over te maken en dat u nog contact had met enkele vrienden in Iran via Vchat (CGVS I, p. 3-4; document 6). Tijdens uw tweede interview (april 2014) verklaarde u nogmaals gebeld te hebben naar de echtgenoot van uw tante om documenten over te maken die op zijn beurt uw familie contacteerde (CGVS II, p. 2). Uw verklaring dat het te gevaarlijk is om contact op te nemen om u over uw zaak te informeren, wordt door deze vaststellingen ondermijnd (CGVS I, p. 4 en p. 26). Tijdens het telefoongesprek met de echtgenoot van uw tante hoorde u dat het Ettelaat opnieuw bij u thuis is langsgesproken (CGVS II, p. 18). U heeft echter niet gevraagd wanneer en hoeveel keer ze nog gekomen zijn, noch wat er bij hun bezoeken gebeurd is (CGVS II, p. 18). Gevraagd waarom u dit niet gevraagd heeft, antwoordde u dat u hier geen nood voor was en dat het u enkel om de documenten

ging (CGVS II, p. 18). Gevraagd of u zich nog heeft geïnformeerd over eventuele stappen van overheidswege en of er een vonnis is geweest in uw zaak, antwoordde u van niet (CGVS II, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u geen enkele poging heeft gedaan om zich over het verdere verloop van uw zaak te informeren (CGVS I, p. 26; II, p. 19). Dergelijke desinteresse in uw zaak is moeilijk in overeenstemming te brengen met een persoon die vreest door zijn autoriteiten gezocht te worden en opgesloten te worden in geval van een terugkeer naar zijn/haar land. Van iemand die bij een terugkeer verwacht aangehouden en ondervraagd te worden door de Iraanse autoriteiten kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich zo grondig mogelijk informeert over eventuele gerechtelijke procedures ten aanzien van zijn/haar eigen persoon.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe geen enkel geloof meer te kunnen hechten aan uw beweerde arrestatie d.d. 18/4/1390 (9/7/2011) en de daaruit voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten aan uw adres. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vervolging gaat uw argument/verwijzing naar de uitspraken van de openbare aanklager (Mohsen Eje'i) waarin deze verklaart dat personen die deelnamen aan de demonstraties van 1388 (2009) bij een terugkeer naar Iran nog steeds vervolgd zullen worden voor u persoonlijk geenszins op (document 6).

U verklaarde voorts politiek geïnspireerde posts te plaatsen op uw facebookprofiel waar u onder meer uw voorkeur voor Reza Pahlavi laat blijken (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Uit uw facebookprofiel kan afgeleid worden dat u een aanhanger bent van het monarchisme in Iran. Gevraagd wat u op uw profiel post, antwoordde u dat u hiermee uw steun aan Reza Pahlavi wil tonen en dat u zaken post die ingaan tegen de politiek in Iran (CGVS II, p. 4). Gevraagd of u een bepaalde partij steunt, antwoordde u van niet (CGVS II, p. 4-5). Gevraagd waarom u geen specifieke partij steunt, antwoordde u dat het grootste probleem voorlopig is het dictatoriale regime weg te krijgen. U stelde verder nooit lid geweest te zijn van een partij of beweging, noch had u ooit activiteiten ter steun voor Pahlavi. U meent voorts dat de autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw sympathie voor Pahlavi (CGVS II, p. 6). Gevraagd of u monarchistische partijen kent, stelde u dat ze geen partij hebben (CGVS II, p. 5). Dit komt echter niet met informatie van het Commissariaat-generaal die stelt dat er verschillende monarchistische partijen bestaan in Iran. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te stellen dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw politiek getinte bijdragen op uw facebookaccount te verwijderen. Uit uw politiek geladen facebookprofiel kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie waaruit blijkt dat monarchistische groeperingen in Iran zeer klein van omvang zijn en dat het louter individuen betreft die weinig organisatorische samenhang vertonen en die de laatste jaren geen zichtbare activiteiten meer hebben verricht. De Iraanse autoriteiten beschouwen personen met monarchistische sympathieën dan ook niet echt als bedreiging en richten hun aandacht vooral op sterke groeperingen en bewegingen.

Wat ten slotte uw verklaring betreft ingeval van terugkeer naar Iran beschuldigd te kunnen worden van spionage, kan gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs, waaronder voormalige asielzoekers, voor korte of lange tijd terugkeren naar Iran (CGVS I, p. 25-26). In verreweg de meeste gevallen levert dergelijke terugkeer geen problemen op. Er zijn maar weinig gevallen gekend van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden na terugkeer naar Iran. Wel zijn de Iraanse autoriteiten sinds de presidentsverkiezingen van juni 2009 gevoeliger geworden voor zij die vanuit het buitenland propaganda voeren tegen het huidige regime in Iran. Tevens worden personen na een illegaal vertrek uit Iran bij terugkeer steeds ondervraagd op de luchthaven. Hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en men zal onderzoeken of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. U beantwoordt, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven – waardoor u het Commissariaat-generaal geen concrete inzage geeft in de werkelijke motieven waarom en de omstandigheden waaronder u Iran verlaten heeft - en het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gefundeerde oppositieactiviteiten zou uitvoeren vanuit België, niet aan voorgaande profielen.

Een persoon die Iran illegaal verlaten heeft, maar voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, zal bij terugkeer enkel een boete krijgen voor het illegaal verlaten van Iran.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Uw shenasnameh, uw (tijdelijke) identiteitskaart, uw militaire kaart en de documenten van uw secundair onderwijs tonen enkel uw identiteit en opleiding aan, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Dat uw neergelegde foto genomen zou zijn nadat u uit de gevangenis kwam, is, gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag, evenmin geloofwaardig. Wat betreft de medische documenten, dient opgemerkt te worden dat deze enkel aantonen dat u in België werd behandeld wegens een liesbreuk. Hieruit kan echter niet opgemaakt worden wat de oorzaak hiervan is geweest. Uw overige documenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Inzake de lacunes in de kennis van verzoekende partij over de betogingen waaraan zij zou deelgenomen hebben stelt verzoekende partij omtrent de vaststelling dat zij niet kon aangeven waartegen de studenten op 18/4/1378 (9/7/1999) protesteerden, terwijl zij verklaarde deel te hebben genomen aan de betogingen op 18/4/1389 (9/7/2010) en op 18/4/1390 (9/7/2011) ter nagedachtenis van deze studentenprotesten van 18/4/1378 (9/7/1999), dat zij verklaard heeft dat de betogingen ontstonden naar aanleiding van de gewelddadige acties tegen studenten en dat dit, samen met haar afkeer tegen het regime, voor verzoekende partij de persoonlijke reden betrof waarom zij deelnam aan de protesten. De redenen voor het deelnemen aan deze protesten zijn evenwel niet voor iedere deelnemer dezelfde. Het gegeven dat zij het sluiten van de krant niet heeft vernoemd, kan dan ook geenszins worden aanzien als een lacune in haar kennis die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar deelname aan de protesten. Verzoekende partij benadrukt dat zij deelnam aan de protesten en dit heeft aangetoond door de kennis die zij hierover had.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, gelet op de verklaring van verzoekende partij dat zij heeft deelgenomen aan alle betogingen in Shiraz sinds de studentenprotesten van 18/4/1378 (9/7/1999) en in het bijzonder aan de betogingen op 18/4/1389 (9/7/2010) en op 18/4/1390 (9/7/2011) ter nagedachtenis van de studentenprotesten van 18/4/1378 (9/7/1999), redelijkerwijs van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij zou kunnen aangeven waartegen de studenten op 18/4/1378 (9/7/1999) protesteerden. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 april 2014 blijkt duidelijk dat zij niet op de hoogte is van de specifieke reden waarom de studenten toen protesteerden, met name het van overheidswege sluiten van de reformistische krant Salam:

“- *Wat was de precieze reden van de studenten toen om op straat te komen en te protesteren?*

Dat was een plotse reactie. Iedereen was perplex, zij vielen gewoon ineens de studenten aan.

- *Wat was de reden dan?*

De reden weet ik niet.

- *U zei dat Khatamie vrijheid beloofd had en dat ze activiteiten ontwikkelden, wat bedoelt u hier dan mee?*

Omdat dit de slogan was van Khatamie, destijds, vrije meningsuiting, en daarom spraken de studenten vrijer over hun mening.

- *Maar op een gegeven moment valt de overheid binnen bij de studenten, wat was de reden? Wat hadden de studenten gedaan?*

Dat weet ik niet.

- *Waren de studenten ervoor op straat gekomen voor iets?*

Nee, ik denk niet dat het zo verlopen is. En indien er een reden was, ben ik er niet van op de hoogte.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 9). De verwijzing van verzoekende partij naar haar persoonlijke redenen waarom zij deelnam aan de betogingen ter nagedachtenis van deze studentenprotesten, namelijk omdat de studentenprotesten van 18/4/1378 (9/7/1999) ontstonden naar aanleiding van gewelddadige acties tegen studenten en omdat zij een afkeer heeft tegen het regime, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat het, gelet haar bewering te hebben deelgenomen aan betogingen op 18/4/1389 (9/7/2010) en op 18/4/1390 (9/7/2011) ter nagedachtenis van de studentenprotesten van 18/4/1378 (9/7/1999), niet aannemelijk is dat verzoekende partij niet weet wat toen de precieze reden was waarom de studenten protesteerden.

Betreffende de door verwerende partij vastgestelde lacunes in de kennis van verzoekende partij over de betogingen waaraan zij zou hebben deelgenomen van 25/3/1388 (15/6/2009) tot 30/3/1388 (20/6/2009), met name kon verzoekende partij niets vertellen over Hossein Akhtarzand die van op de derde verdieping van een gebouw door de ordetroepen naar beneden werd gegooid en aldus om het leven kwam en stelde zij dat Neda Agha-Soltan omkwam tijdens de betogingen van 25/3/1388 (15/6/2009), terwijl uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat Neda neergeschoten werd op 30/3/1388 (20/6/2009), stelt de Raad vast dat verzoekende partij door het louter benadrukken dat zij wel degelijk deelnam aan de protesten en dat zij dit aangetoond heeft door haar kennis niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter niet volstaat om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat door verwerende partij tevens werd gemotiveerd dat verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs neerlegt van haar jarenlange deelnames aan betogingen in Shiraz. Deze motivering wordt door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.5.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verschillende gehoren van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal aangaande haar onderhoud met de rechter nadat zij 66 dagen in de gevangenis zat, meent verzoekende partij dat er sprake is van een communicatief misverstand. Door haar werd inderdaad verklaard dat de rechter het dossier las, maar hiermee bedoelde zij evenwel niet dat de rechter dit voorlas aan verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg niet kan overtuigen, daar verzoekende partij, wanneer zij tijdens haar tweede gehoor geconfronteerd werd met haar eerdere verklaringen, namelijk dat zij zei dat de rechter uit haar dossier las, benadrukte dat de rechter geen dossier las van haar en hierbij aangaf dat de rechter geen dossier van haar had (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 17). De verklaring in haar verzoekschrift dat de rechter weliswaar het dossier las, maar niet voorlas aan verzoekende partij, is dan ook wederom tegenstrijdig met haar eerdere verklaring dat de rechter geen dossier van haar had.

Verder dient te worden opgemerkt dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat zij tijdens haar onderhoud met de rechter geen enkel document heeft moeten ondertekenen, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor verklaarde dat de rechter haar opdroeg bij hem te komen en zij een document diende te ondertekenen. Verzoekende partij laat deze vastgestelde tegenstrijdigheid ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Deze vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij afgelegd tijdens haar eerste gehoor en die afgelegd tijdens haar tweede gehoor aangaande haar onderhoud met de rechter nadat zij 66 dagen in de gevangenis zat, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden problemen in Iran.

2.2.6.1. Omtrent de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoekende partij zich na haar vertrek uit Iran tot haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet meer bij haar netwerk informeerde over haar zaak, betoogt verzoekende partij dat zij uit veiligheidsredenen vermijdt contact op te nemen met haar familie. Gezien de nood aan documenten naar aanleiding van haar asielaanvraag heeft verzoekende partij uiteindelijk contact gezocht met de echtgenoot van haar tante, de persoon die zij met de minste veiligheidsrisico's kon contacteren. Niettemin was het nog steeds een risico en diende verzoekende partij zich tijdens het telefoongesprek omwille van veiligheidsredenen dan ook te beperken tot het uiterst noodzakelijke. Gezien de omstandigheden kan het verzoekende partij dan ook niet kwalijk worden genomen dat zij zich niet uitgebreid geïnformeerd heeft omtrent verdere gebeurtenissen in haar land van herkomst. Temeer gezien zij door het vernemen dat de Ettelaat opnieuw bij haar thuis was langs geweest, onmiddellijk wist wat de stand van zaken is, namelijk dat zij nog steeds wordt gezocht.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich niet terdege informeren via familie of vrienden, met

wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dat zij zich desbetreffend niet verder geïnformeerd heeft omwille van veiligheidsredenen, kan allerminst overtuigen. Immers heeft verzoekende partij meerdere malen contact opgenomen met de echtgenoot van haar tante teneinde documenten over te maken en heeft zij nog contact gehad met enkele vrienden in Iran via Vchat (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2014, p. 3-4 en administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 2). Bovendien gaf verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor aan dat de echtgenoot van haar tante haar tijdens hun tweede telefoongesprek op de hoogte heeft gebracht van het feit dat het Ettelaat opnieuw bij haar thuis is langsgelopen, waaruit blijkt dat verzoekende partij en de echtgenoot van haar tante wel degelijk over de problemen van verzoekende partij in Iran konden praten. Dat verzoekende partij in dit licht niet gevraagd heeft wanneer en hoeveel keer ze nog gekomen zijn, noch wat er bij hun bezoeken gebeurd is, en hieromtrent bovendien verklaart dat zij hier geen nood aan had en dat het haar tijdens het telefoongesprek enkel ging om de documenten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2014, p. 18), wijst op een flagrante desinteresse in de verdere evolutie van haar problemen in Iran. Het niet betonen van enige interesse hypothekeert dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent voorts dat verwerende partij onterecht geen rekening houdt met de uitingen die zij heeft gedaan via haar Facebookprofiel, dit terwijl verwerende partij nochtans niet betwist dat dit profiel politiek geladen is. Verwerende partij stelt verder verkeerdelijk dat verzoekende partij niet vanuit een gefundeerde visie aan politiek zou doen en verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het gegeven dat verzoekende partij als ongeschoolde taxichauffeur geen prominent lid uitmaakt van een politieke beweging en geen gedetailleerde politieke kennis heeft. Deze vaststellingen sluiten evenwel niet uit dat verzoekende partij vanuit een gefundeerde visie aan politiek zou doen. Immers voeren vele mensen in Iran, zonder deel uit te maken van een concrete partij of zonder hierover een gedetailleerde kennis te hebben, algemeen protest tegen het gehele regime. Ook verzoekende partij heeft de wantoestanden in haar land willen aanklagen via algemeen protest tegen het regime. Daar verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de individuele en concrete achtergrond van verzoekende partij en meer bepaald met haar ongeschooldheid bij de beoordeling van haar kennis omtrent de politieke aspecten van haar land, vond er geen correcte feitenvinding plaats en is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan, aldus verzoekende partij. Ten slotte haalt verzoekende partij aan dat verwerende partij er simpelweg van uitgaat dat verzoekende partij deze politiek getinte zaken nog kan verwijderen van haar profiel in geval van terugkeer naar Iran zonder enigszins rekening te houden met het gegeven dat inmiddels het verwijderen van deze zaken niet langer afdoende zou kunnen zijn.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat door verwerende partij geoordeeld werd dat uit het politiek geladen Facebookprofiel van verzoekende partij niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan afgeleid worden, daar verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran de politiek getinte bijdragen op haar Facebook-account te verwijderen gezien zij niet kon overtuigen vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen en, bovendien, daar uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten personen met monarchistische sympathieën niet echt als bedreiging beschouwen en hun aandacht vooral richten op sterke groeperingen en bewegingen. Daar waar verzoekende partij de motivering betwist dat zij niet vanuit een gefundeerde visie aan politiek zou doen en stelt dat verwerende partij bij haar beoordeling nagelaten heeft rekening te houden met haar individuele en concrete achtergrond, meer bepaald met haar ongeschooldheid, wijst de Raad verzoekende partij erop dat door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij geen specifieke partij steunt, waarbij verzoekende partij aangeeft dat het grootste probleem voorlopig is het dictatoriale regime weg te krijgen, dat zij nooit lid geweest is van een partij of beweging, dat zij nooit activiteiten ter steun voor Pahlavi heeft gehad, dat verzoekende partij meent dat de autoriteiten niet op de hoogte zijn van haar sympathie voor Pahlavi en dat verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat er geen monarchistische partijen in Iran bestaan. Het feit dat verzoekende partij ongeschoold is – zij heeft haar middelbaar niet afgemaakt (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 05/02/2014, p. 5) – is niet van aard voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen, daar de Raad niet inziet hoe het loutere feit dat verzoekende partij geen diploma heeft van het middelbaar onderwijs haar zou beletten een specifieke partij te steunen, lid te zijn van een partij of beweging en activiteiten te hebben ter steun voor Pahlavi. Verder is het niet onredelijk om van verzoekende partij, uit wiens Facebookprofiel kan afgeleid worden dat zij aanhanger is van het monarchisme in Iran, te verwachten dat zij, indien zij inderdaad vanuit een gefundeerde visie aan politiek doet, op de hoogte is van het bestaan van monarchistische partijen in Iran. Wederom kan het loutere feit dat verzoekende partij haar middelbaar niet afgemaakt heeft niet

volstaan om deze onwetendheid te vergoelijken. Van verzoekende partij wordt geenszins een "gedetailleerde politieke kennis" verwacht. Ook met de stelling in haar verzoekschrift dat zij de wantoestanden in haar land heeft willen aanklagen via algemeen protest tegen het regime overtuigt verzoekende partij niet vanuit een gefundeerde visie aan politiek te doen.

Daar voorgaande vaststellingen terecht nopen tot het besluit dat verzoekende partij niet vanuit een gefundeerde visie aan politiek doet, heeft verzoekende partij evenmin aannemelijk gemaakt dat het voor haar onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran haar politiek getinte bijdragen op haar Facebookaccount te verwijderen. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift desbetreffend stelt dat het verwijderen van deze zaken inmiddels niet langer voldoende zou kunnen zijn, stelt de Raad vast dat deze opmerking louter gebaseerd is op veronderstellingen en dat verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de politiek getinte bijdragen op het Facebookaccount van verzoekende partij. Daarenboven benadrukt de Raad dat uit de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 4) blijkt dat monarchistische groeperingen in Iran zeer klein van omvang zijn en dat het louter individuen betreft die weinig organisatorische samenhang vertonen en die de laatste jaren geen zichtbare activiteiten meer hebben verricht. Personen met monarchistische sympathieën worden door de Iraanse autoriteiten dan ook niet echt beschouwd als een bedreiging en de Iraanse autoriteiten richten hun aandacht vooral op sterke groeperingen en bewegingen.

2.2.8. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds in het verleden werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij zou hebben gekend. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het asielrelaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 5 februari 2014 en 9 april 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en, voor wat betreft tweede gehoor, bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT